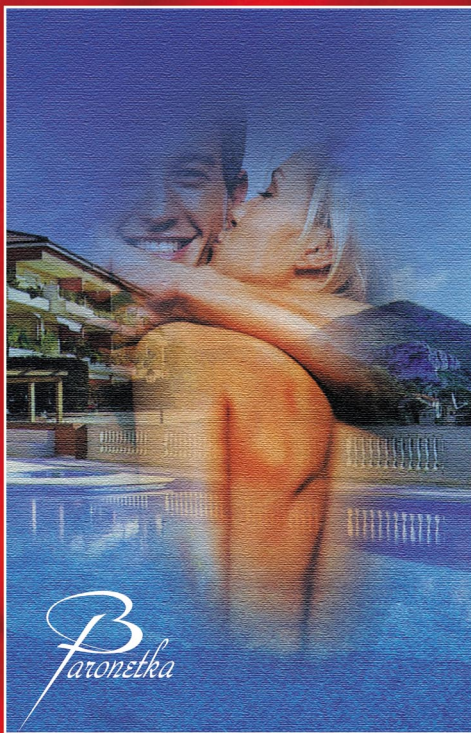

Modré z nebe

B
Baronetka

Judith

McNaught

Modré z nebe

PRAHA 2011

Přeložila:
EVA BROŽOVÁ

Judith McNaught: Modré z nebe
Vydání druhé
Copyright © 1991 by Eagle Syndication, Inc.
Published by arrangement with Curtis Brown Ltd.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1615. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Paradise
vydaného nakladatelstvím Pocket Books,
a division of Simon and Schuster, Inc., New York v roce 1992
Český překlad © 2003, 2011 Eva Brožová
Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2011 Jana Carrasco
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-421-9

BARONET
Praha 2011

Judith McNaught

**Modré
z nebe**

Věnování

Každý, kdo se mnou přichází do styku v době, kdy pracuji na románu, by vám řekl, že udržovat se mnou jakýkoli vztah vyžaduje nesmírné úsilí – včetně neuvěřitelné trpělivosti, mimořádné tolerance a schopnosti věřit, že když zírám do prázdna, ve skutečnosti pracuji.

Tento román chci věnovat své rodině a přátelům, kteří jsou těmito vlastnostmi hojně obdařeni a kteří nesmírně obohatili můj život:

Mému synu Claytonovi a dceři Whitney, kteří jsou na mě pyšní, což je pro mě obrovským zdrojem radosti. A úlevy.

A těm výjimečným lidem, kteří mi nabídli své přátelství a pak museli snášet víc než jen jeho příjemné stránky – zejména Phyllis a Richardu Ashleyovým, Debbii a Craigu Kieferovým, Kathy a Lloyd Stansberryovým a Cathy a Paulu Waldnerovým. Nemohla jsem si přát lepší „fanklub“ než vás.

Poděkování

Robertu Hylandovi za celoživotní přízeň a náklonnost.

Advokátu Lloyd Stansberrymu za to, že mi poskytl nespočet odpovědí v souvislosti s odbornou právní terminologií, která se v tomto románu objevuje.

Vedoucím představitelům jednoho amerického obchodního řetězce, kteří obětovali svůj čas, aby posoudili mé dílo po odborné stránce, a bez jejichž pomoci bych tento román nedokázala napsat.

Kapitola 1

Prosinec 1973

Meredith Bancroftová seděla na posteli s nebesy, vedle sebe měla otevřený sešit s výstřižky a opatrně vystřihávala obrázek z *Chicago Tribune*. Titulek hlásal: *Děti chicagské smetánky, převlečené za elfy, se zúčastnily dobročinné vánoční besídky v oaklandské Memorial Hospital*, pak následoval výčet jmen. Pod nadpisem byl velký obrázek „elfů“ – pěti chlapců a pěti dívek, včetně Meredith – kteří malým pacientům dětského oddělení rozdávali dárky. Vlevo přihlížel nadílce pohledný, asi osmnáctiletý mladík, který byl v legendě označen jako *Parker Reynolds III., syn manželů Reynoldsových z Kenilworthu*.

Meredith se nestranně porovnávala s ostatními dívkami v elfích kostýmech a dumala, jak je možné, že všechny působí nohatě a přitažlivě, když ona sama vypadá... „Zavalitě!“ pronesla se smutnou grimasou. „Vypadám jako troll, ne jako elf!“

Připadalo jí nespravedlivé, že ostatní dívky, kterým bylo čtrnáct, a byly tedy jen o pár týdnů starší než ona, vypadají tak úžasně, zatímco ona vyhlíží jako troll s plochým hrudníkem a rovnátky. Upřela pohled na sebe a znovu zalitovala, že podlehla marnivosti a kvůli fotografii si sundala brýle; bez nich měla tendenci mžourat – jako na tom ohavném obrázku. „Určitě by mi pomohly kontaktní čočky,“ usoudila. Pak se zadívala na Parkerův snímek, na tváři se jí mihl zasněný úsměv a přitiskla si novinový výstřižek k tomu, co by byla její ňadra, kdy nějaká *měla*, což bohužel neměla. Zatím ne. Tímhle tempem je možná nebude mít nikdy.

Dveře jejího pokoje se otevřely, a když do místnosti vešla podsaditá šedesátiletá hospodyně, aby jí odnesla podnos s obědem, Meredith snímek chvatně odtrhla od hrudníku. „Nesnědla jste zákusek,“ vyplísnila jí paní Ellisová.

„Jsem tlustá, paní Ellisová,“ namítla Meredith. Aby to dokázala, neohrabaně vstala ze starožitné postele a došla k zrcadlu, které viselo nad toaletním stolkem. „Jen se podívejte,“ pronesla a ukázala prstem na svůj obraz. „Nemám pas!“

„Máte tam trochu dětského tuku, to je všechno.“

„A nemám ani boky. Vypadám jako chodící škatule. Není divu, že nemám žádný kamarády –“

Paní Ellisová, která u Bancroftových pracovala necelý rok, se zatvářila udiveně. „Vy nemáte žádné kamarády? Proč ne?“

Meredith, která se zoufale potřebovala někomu svěřit, prohlásila: „Jenom předstírám, že je ve škole všechno v pořádku. Ale je to tam příšerný. Jsem ...jiná než oni. A vždycky jsem byla.“

„To není možné! Ty děti ve vaší škole musí být nějaké divné.“

„Oni jsou v pořádku, to *já* jsem divná, ale změním se,“ oznámila Meredith. „Budu držet dietu a dám si něco udělat s vlasama. Jsou děsný.“

„*Nejsou* děsné!“ protestovala paní Ellisová a zadívala se na Meredithiny světlé vlasy, které jí sahaly po ramena, a pak na její tyrkysové oči. „Máte nádherné oči a velice hezké vlasy. „Lesklé, husté a –“

„Myší barvy.“

„Plavé.“

Meredith tvrdohlavě zírala do zrcadla a v duchu zveličovala nedostatky, které na sobě viděla. „Měřím skoro 170 centimetrů. Ještě štěstí, že jsem přestala růst dřív, než se ze mě stala obryně! Ale v sobotu jsem si uvědomila, že to se mnou není úplně beznadějný.“

Paní Ellisová se na ni zmateně zamračila. „Co se v sobotu stalo, že jste na sebe změnila názor?“

„Nic převratného,“ opáčila Meredith. *Něco převratného*, pomyslela si. *Při vánoční besídce se na mě usmál Parker. Přinesl mi kolu, i když jsem ho o ni nepožádala. Řekl mi, že doufá, že si spolu na večírku slečny Eppinghamové zatančíme.* Před pětasedmdesáti lety založila Parkerova rodina velkou chicagskou banku, kam si uložila finance společnost Bancroft & Company. Tehdy také vzniklo přátelství mezi Bancroftovými a Reynoldsovými, které přetrvalo dodnes. „Všechno se teď změní, nejen můj vzhled,“ pokračovala Meredith šťastně, když se otočila od zrcadla. „Budu mít taky kamarádku! Do školy přišla nová holka a ta *neví*, že mě nikdo nemá rád. Je chytrá jako já a dneska večer mi volala, aby se mě zeptala na domácí úkol. *Zavolala* mi a mluvily jsme spolu o spoustě věcí.“

„Všimla jsem si, že si domů nevodíte kamarády ze školy,“ poznamenala paní Ellisová a nervózně si svírala ruce, „ale myslela jsem si, že je to kvůli tomu, že bydlíte tak daleko.“

„Ne, o to nejde,“ odpověděla Meredith, skočila na postel a zaraženě se zadívala na své praktické pantofle, jež vypadaly jako malé napodobeniny těch, které nosil její otec. Philip Bancroft měl přes jejich bohatství k penězům hlubokou úctu; jeho dcera sice měla kvalitní oblečení, ale kupovalo se až v okamžiku, kdy to bylo nezbytně nutné, a nejdůležitější roli při jeho výběru hrála trvanlivost. „Nejsem jako oni.“

„Když jsem byla malá,“ pronesla paní Ellisová, která náhle pochopila, v čem je problém, „vždycky jsme trochu pohrdali dětmi, které dostávaly dobré známky.“

„O to nejde,“ namítla Meredith hořkým tónem. „Černou ovci ze mě nedělá jen to, jak vypadám nebo jak se učím. Je to – všechno dohromady,“ dodala a učinila rozmáchlé gesto, které zahrnovalo prostorný, dosti stroze zařízený pokoj se starožitným nábytkem, který se tak podobal všem dalším pětáctýřiceti pokojům v sídle Bancroftových. „Všichni si myslí, že jsem divná, protože táta trvá na tom, aby mě Fenwick vozil do školy.“

„Nechápu, co je na tom špatného?“

„Ostatní děti chodí pěšky nebo jezdí školním autobusem.“

„Takže?“

„Takže je do školy *nevozí* šofér v rolls-royceu!“ Meredith téměř toužebně pokračovala: „Jejich tátové jsou instalatéri a účetní. Jeden pracuje v našem obchodáku.“

Paní Ellisová, neschopná proti tomu najít argument a neochotná připustit, že má Meredith pravdu, pronesla: „Ale to nové děvče ve škole – tomu nepřipadá zvláštní, že vás Fenwick vozí do školy?“

„Ne,“ odpověděla Meredith s provinilým zachichotáním, při kterém jí oči za silnými brýlemi náhle ožily, „protože si myslí, že Fenwick je můj *táta!* Řekla jsem jí, že táta pracuje pro nějaký bohatý lidi, který vlastní velkej obchodák.“

„To snad ne!“

„Ale ano – a – a vůbec toho nelituju. Měla jsem to ve škole tvrdit dávno, jen jsem nechtěla lhát.“

„A teď vám lhaní nevádí?“ zeptala se paní Ellisová s přísným výrazem.

„To *není* lež, aspoň ne úplná,“ bránila se Meredith prosebným hlasem. „Táta mi to kdysi vysvětlil. Bancroft & Company je totiž akciová společnost a akciovou společnost ve skutečnosti vlastní akcionáři. Takže táta jako prezident Bancroft & Company je – technicky vzato – zaměstnancem akcionářů. Chápete?“

„Asi ne,“ pronesla otevřeně. „Kdo je majitelem akcií?“

Meredith na ni vrhla provinilý pohled. „Většinu vlastníme my.“

Paní Ellisové připadal způsob řízení Bancroft & Company, proslulého chicagského obchodního domu, absolutně matoucí, ale Meredith se v obchodních záležitostech téměř zázračně vyzнала. Ačkoli, paní Ellisová si s bezmocným hněvem vzpomněla na Meredithina otce, to nebyl až takový zázrak – protože ten muž se o svou dceru zajímal *pouze* tehdy, když jí vykládal o jejích obchodním domě. Paní Ellisovou napadlo, že Meredith

se zřejmě nedokáže spřátelit s dívkami svého věku právě kvůli Philipu Bancroftovi. Choval se k Meredith jako k dospělé a trval na tom, aby jako dospělá také vždy mluvila a jednala. Při vzácných příležitostech, když si pozval domů přátele, Meredith dokonce hrála roli hostitelky. Z toho důvodu se cítila ve společnosti dospělých jako ryba ve vodě a při kontaktu se svými vrstevníky tonula v rozpacích.

„Ale v jedné věci máte pravdu,“ pokračovala Meredith. „Nemůžu dál Lise Pontiniový tvrdit, že Fenwick je můj otec. Jen mě napadlo, že když dostane šanci mě nejdřív poznat, nebude pak záležet na tom, že Fenwick je ve skutečnosti náš šofér. Jediný důvod, že to ještě nezjistila, je ten, že nikoho jiného ve třídě nezná a hned po škole musí jít domů. Má sedm sourozenců a musí doma hodně pomáhat.“

Paní Ellisová natáhla ruku, neobratně pohladila Meredith po paži a snažila se ji nějak povzbudit. „Ráno moudřejší večera,“ pronesla; jako vždy se uchýlila k jedné z pohodlných frází, které jí samotné připadaly uklidňující. Zvedla podnos s obědem a pak se zastavila ve dveřích, protože ji napadla další otřepaná pravda. „A nezapomeňte,“ poradila Meredith rozjásaným hlasem člověka, který hodlá pronést povznášející myšlenku, „že na každého se jednou usměje štěstí!“

Meredith nevěděla, jestli se má smát nebo brečet. „Děkuju, paní Ellisová,“ hlesla. „*Moc* jste mi pomohla.“ Mlčky sledovala, jak se za hospodyni zavírají dveře, a pak pomalu zvedla sešit s výstřížky. Když snímek z *Tribune* pečlivě přilepila na prázdnou stránku, dlouho si ho prohlížela, potom natáhla ruku a lehce se dotkla Parkerových usmívajících se úst. Při představě, že by s ním doopravdy tančila, se zachvěla hrůzou a nedočkavostí současně. Dnes je čtvrtek a večírek slečny Eppinghamové se koná pozítří. Ty dva dny čekání jí připadaly jako věčnost.

S povzdechem listovala stránkami velkého sešitu. Na začátku byly velice staré výstřížky zežloutlé věkem,

s vybledlými obrázky. Sešit původně patřil její matce Caroline a představoval v domě jediný hmatatelný důkaz o tom, že Caroline Edwardsová-Bancroftová někdy existovala. Všechno ostatní, co s ní souviselo, služebnictvo na příkaz Philipa Bancrofta odstranilo.

Caroline Edwardsová byla herečkou – ne moc dobrou, podle tehdejších kritik – ale v každém případě slavnou. Meredith studovala vybledlé obrázky, ale nečetla, co o ní sloupkaři napsali, protože znala každé slovo z paměti. Věděla, že v roce 1955 doprovodil její matku na předávání Cen Akademie Cary Grant, že David Niven o ní prohlásil, že je nejkrásnější ženou, jakou kdy poznal, a že David Selznick ji chtěl obsadit do jednoho ze svých filmů. Věděla, že maminka hrála ve třech broadwayských muzikálech a že kritikové setřeli její herecký výkon, ale pochválili její dokonalé nohy. Sloupkaři líčili Carolininy milostné avantýry s téměř všemi jejími hereckými partnery. Byly tu výstřížky, jak se zahalená v kožešinách účastní plesu v Římě; a jak oblečená v černých večerních šatech bez ramínek hraje ruletu v Monte Carlu. Na jednom snímku stála na pláži v Monaku oděná jen v miniaturních bikinách, na dalším lyžovala v Gstaadu se švýcarským vítězem zlaté olympijské medaile. Meredith bylo jasné, že kdekoli se Caroline objevila, obklopili ji pohlední muži.

Poslední výstřížek, který matka do sešitu vlepila, byl o šest měsíců mladší než ten z Gstaadu. Caroline měla na sobě překrásné bílé svatební šaty – smála se a zavěšená do Philipa Bancrofta scházela ve spršce rýže po schodech katedrály. Redaktoři společenských rubrik se předstihovali v extravagantním líčení jejich svatby. Na recepci v hotelu Palmer House byl tisku vstup zakázán, ale sloupkaři svědomitě informovali o všech slavných hostech, kteří se jí zúčastnili, od Vanderbiltových a Whitneyových po soudce Nejvyššího soudu a čtyři senátory Spojených států.

Manželství trvalo dva roky – dost dlouho na to, aby Caroline otěhotněla, porodila, prožila krátký románek

s jezdeckým trenérem a pak s falešným italským princem, který byl u nich doma na návštěvě. Poté odjela do Evropy. Dál už toho Meredith věděla málo, jen to, že se jí matka nikdy neobtěžovala poslat pár řádek nebo blahopřání k narozeninám. Meredithin otec, který kladl velký důraz na úctyhodnost a staromódní hodnoty, prohlásil, že její matka je sobecká coura bez sebemenší představy o manželské věrnosti či mateřské zodpovědnosti. Když byl Meredith rok, zažádal o rozvod a o opatrovnictví své dcery, odhodlaný vynaložit veškerý významný politický a společenský vliv rodiny Bancroftových na to, aby si zajistil vítězství. Nakonec nic z toho nepotřeboval. Podle toho, co Meredith vylíčil, se její matka neobtěžovala počkat na soudní slyšení, natož aby se manželovi pokusila postavit.

Jakmile získal Meredith do své péče, začal dělat všechno proto, aby nešla v matčiných stopách. Rozhodl se, že Meredith zaujme místo v dlouhé řadě úctyhodných žen z rodiny Bancroftových, které vedly příkladný život zasvěcený charitativní práci, jež odpovídal jejich postavení, a s nimiž nebyl spojován jediný náznak skandálu.

Když měla začít chodit do školy, Philip ke svému znechucení zjistil, že pravidla chování se všeobecně uvolňují, dokonce i v jeho společenské třídě. Mnoho jeho známých pohlíželo na výchovu dětí svobodněji a posílalo své potomky do „pokrokových“ škol jako Bently a Ridgeview. Když ty školy navštívil, slyšel výrazy jako „nestrukturované hodiny“ a „sebevyjádření“. Moderní školství mu připadalo uvolněné; signalizovalo nižší úroveň vzdělání a chování. Poté, co obě školy zavrhl, vzal Meredith na prohlídku na St. Stephen's – soukromé katolické školy, kterou vedly benediktýnské řádové sestry, do stejné školy, do níž chodily jeho teta a matka.

Otcí se zamlouvalo vše, co toho dne, kdy navštívili St. Stephen's, spatřili. Když jim jeptiška ukazovala třídu, třicet čtyři děvčátek prvního ročníku ve stříz-

livých šedomodře kostkovaných šatovkách a deset chlapců v bílých košilích a modrých vázankách se okamžitě uctivě zvedlo. Čtyřiačtyřicet mladých hlasů sborově pozdravilo: „*Dobré ráno, sestro.*“ A co víc, na St. Stephen's stále vyučovali studenty starým dobrým způsobem – na rozdíl od Bently, kde viděl některé děti malovat prstem, zatímco další žáci, kteří se *rozhodli* učit, počítali příklady. Meredith zde navíc čeká přísná výchova.

Philip si samozřejmě všiml, že čtvrt v okolí St. Stephen's zchátrala, ale byl posedlý představou, že Meredith získá stejné vzdělání jako ostatní poctivé, bezúhonné ženy z rodiny Bancroftových, které St. Stephen's navštěvovaly už tři generace. Záležitost se zanedbaným okolím vyřešil tak, že Meredith vozil do školy rodinný šofér.

Neuvědomil si však, že děvčata a chlapci, kteří studují na St. Stephen's, nejsou tak příkladní, jak mu připadali v den návštěvy. Byly to obyčejné děti z nižších středních vrstev a dokonce i z několika chudých rodin; hrály si spolu a chodily společně do školy a ke každému z naprosto odlišného a mnohem bohatšího prostředí se chovaly podezíravě.

Když Meredith nastoupila na St. Stephen's do první třídy, nic z toho netušila. Oblečená v úhledné šedomodře kostkované šatovce, s novou krabičkou na oběd, se jako každé šestileté dítě, které čeká setkání s třídou plnou cizích lidí, třásla vzrušením a nervozitou, ale strach téměř necítila. Poté, co celý život strávila v relativním osamění, kdy jí dělali společnost pouze otec a služebnictvo, se nemohla dočkat, až konečně bude mít stejně staré přátele.

První školní den proběhl celkem příjemně, ale když skončilo vyučování a žáci vyběhli ze školy na hřiště, došlo k náhlému zlomu. Na Meredith čekal Fenwick; v černé uniformě šoféra postával vedle rolls-royce. Starší děti se zastavily a zíraly na něj – a pak jim došlo, že je Meredith bohatá, neboli *jiná*.

To samo o sobě v nich vyvolalo ostražitost a odstup, ale na konci týdne zjistily o *tý bohatý holce*, která se držela stranou, ještě další věci: Za prvé, Meredith Bancroftová se vyjadřovala spíš jako dospělá než jako dítě; navíc neuměla žádnou hru, kterou si hrály o přestávce, a když se k nim připojila, připadala jim kvůli tomu nemožná. Nejhorší ze všeho bylo, že se za pár dní stala miláčkem učitelky, protože byla chytrá.

Do měsíce Meredith všichni vrstevníci ohodnotili; přisoudili jí roli outsidera, vetřelce z jiného světa, a vyloučili ji ze své společnosti. Možná by jí časem pomohlo, kdyby byla natolik hezká, aby vzbudila jejich obdiv, ale nebyla. Když jí bylo devět, přišla do školy v brýlích. Ve dvanácti začala nosit rovnátka; o rok později se stala nejvyšší dívkou ve třídě.

Před týdnem, po mnoha letech, co Meredith zoufale toužila po skutečné přítelkyni, se všechno změnilo. Na St. Stephen's nastoupila do osmého ročníku Lisa Pontiniová. Byla o pár centimetrů vyšší než Meredith, ale pohybovala se jako modelka a řešila složité algebraické úlohy jako znuděný odborník. Ten den seděla Meredith na nízké kamenné zídce, která se táhla kolem obvodu školního hřiště, jedla oběd a stejně jako každou polední přestávku měla na klíně otevřenou knihu. Původně si s sebou začala nosit knihu na čtení proto, aby se necítila tak izolovaně a nepatříčně. V páté třídě už byla vášnivou čtenářkou.

Právě se chystala obrátit stránku, když před sebou spatřila dvojici okopaných polobotek. Stála před ní Lisa Pontiniová a zvědavě ji pozorovala. Lisa se záplavou nápadných zrzavých vlasů byla jejím pravým opakem; navíc z ní sálala jakási troufalá sebedůvěra, díky které měla to, co časopis *Seventeen* nazýval *šmrnc*. Místo toho, aby nosila šedivý školní svetr se znakem školy, decentně přehozený přes ramena, jako Meredith, Lisa si svázala rukávy do volného uzlu přes prsa.

„Bože, to je díra!“ utrousila Lisa, posadila se vedle Meredith a rozhlédla se po hřišti. „Ještě nikdy v životě

jsem neviděla tolik malejch kluků. Určitě tu přidávají do vody něco, po čem přestanou růst! Jakej máš průměr?“

Známky se na St. Stephen's udávaly v procentech s přesností na jedno desetinné místo. „97,8,“ odpověděla Meredith, lehce omámená Lisinými rychlými poznámkami a nečekanou družností.

„Já 98,1,“ kontrovala Lisa a Meredith si všimla, že má propíchnuté uši. Náušnice a rtěnka byly na území školy zakázané. Zatímco si ji Meredith prohlížela, Lisa studovala zase ji. Se zmateným úsměvem se jí bez obalu zeptala: „Jsi samotářka od přírody, nebo něco jako černá ovce?“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlela,“ zalhala Meredith.

„Jak dlouho musíš nosit ty rovnátka?“

„Ještě rok,“ odpověděla Meredith a v duchu dospěla k závěru, že se jí Lisa Pontiniová vůbec nelíbí. Zavřela knihu a vstala, šťastná, že má každou chvíli zvonit na hodinu.

To odpoledne, jak bylo zvykem každý poslední pátek v měsíci, se žáci seřadili před kostelem, aby se vyzpovídali ze svých hříchů místním duchovním. Meredith, která se vždy cítila jako hanebná hříšnice, ve zpovědnici poklekla a vyjmenovala otci Vickersovi své poklesky, včetně takových, že nemá ráda sestru Mary Lawrence a tráví příliš mnoho času přemýšlením o svém vzhledu. Když skončila, otevřela dveře dalšímu hříšníkovi, pak si klekla do lavice a pomodlila se uložené modlitby.

Protože zpovědi vyučování pro ten den skončilo, Meredith vyšla ven, aby počkala na Fenwicka. O pár minut později seběhla po schodech kostela Lisa a cestou si oblékala sako. Meredith, kterou stále mrzely Lisiny poznámky o tom, že je samotářka a že musí nosit rovnátka, ostražitě sledovala, jak se dívka rozhlíží a pak bezstarostným krokem míří přímo k ní.

„Věřila bys,“ oznámila Lisa, „že mi Vickers nařídil, abych dneska večer odříkala celej růženec za to, že

jsem se trochu pomuchlovala s jedním klukem? Ani se mi nechce pomyslet, jaký pokání ukládá za francouzský líbání!“ dodala s nestydatým úsměvem a sedla si na zídku vedle Meredith.

Meredith netušila, že národnost člověka určuje způsob, jakým dotyčný líbá, ale z Lisiny poznámky usoudila, že ať už to dělají Francouzi jakkoli, duchovní rozhodně nechtějí, aby to tak dělali studenti St. Stephen's. Nasadila zkušený výraz a pronesla: „Za takový líbání ti otec Vickers uloží úklid kostela.“

Lisa se zachichotala a zvědavě Meredith studovala. „Tvůj přítel nosí taky rovnátka?“

Meredith si vzpomněla na Parkera a zavrtěla hlavou.

„To je dobře,“ prohlásila Lisa s nakažlivým úsměvem. „Nikdy jsem nechápala, jak se spolu můžou líbat dva lidi s rovnátkama a nezaháknout se do sebe. Můj kluk se jmenuje Mario Campano. Je vysokej, černo-vlasej a moc hezkej. Jak se jmenuje ten tvůj? Jak vypadá?“

Meredith se zadívala na ulici a doufala, že Fenwick nezapomene, že dneska končí výuka dřív než obvykle. Přestože jí nebylo téma hovoru příjemné, Lisa Pontiniová ji fascinovala a Meredith cítila, že ta dívka se s ní chce z nějakého důvodu skutečně spřátelit. „Je mu osmnáct a vypadá,“ pronesla upřímně Meredith, „jako Robert Redford. Jmenuje se Parker.“

„A jak se jmenuje křestním?“

„To je jeho křestní jméno. Příjmení zní Reynolds.“

„Parker Reynolds,“ opakovala Lisa s pokrčeným nosem. „Zní to nějak nóbl. Umí to?“

„Co jestli umí?“

„Líbat, samozřejmě.“

„Eh. No – jistě. Je absolutně skvělejší.“

Lisa se na ni posměšně zadívala. „Nikdy ti pusu nedal. Když lžeš, tak se červenáš.“

Meredith prudce vstala. „Hele!“ vybuchla naštvaně. „Neprosila jsem se tě, abys sem chodila, a –“

„Nemusíš se kvůli tomu trápit. Líbání není vůbec

hezký. Chci říct, že když mě Mario poprvý políbil, byl to ten nejtrapnější okamžik, jakej jsem kdy zažila.“

Když jí teď Lisa chtěla sdělit něco o sobě, z Meredith vztek vyprchal a znovu se posadila. „Fakt to bylo trapný, když ti dal pusu?“

„To ne, ale když to udělal, byla jsem opřená o dveře a zmáčkla jsem ramenem zvonek. Táta dveře otevřel, a já se mu s Mariem, kterej se mě držel jako klíště, zřítila do náruče. Trvalo *věčnost*, než jsme se všichni tři postavili na nohy.“

Meredith vyprskla smíchy, ale při pohledu na rolls-royce zahýbající kolem rohu ji smích okamžitě přešel. „Mám tu – odvoz,“ pronesla opatrně.

Lisa se zadívala na ulici a klesla jí čelist. „Proboha, myslíš toho rolls-royce?“

Meredith neochotně přikývla, a když zvedla učebnice, s pokrčením ramen prohodila: „Bydlím daleko odtud a táta nechce, abych jezdila autobusem.“

„Tvůj táta je šofér, co?“ zeptala se Lisa a zamířila s Meredith k autu. „To musí bejt skvělý, když se můžeš projíždět v takovým fáru a předstírat, že jsi bohatá.“ Aniž počkala na odpověď, pokračovala: „Můj táta je instalatér. Jeho odborová organizace je právě ve stávce, a tak jsme se přestěhovali sem, protože je tu levnější nájem. Vždyť víš, jak to chodí.“

Meredith neměla tušení *jak to chodí* z osobní zkušenosti, ale z otcových rozčilených tirád věděla, jaký vliv mají odbory a stávky na majitele obchodů, jako byli Bancroftovi. Přesto na Lisin smutný povzdech soucitně přikývla. „Asi je to těžký,“ pronesla a pak impulzivně dodala: „Nechceš svízt domů?“

„Jasně že chci! Ne, počkej – nemohly bysme to odložit na příští tejden? Mám sedm sourozenců a máma už má pro mě připraveno deset úkolů. Radši se tu budu ještě chvíli poflakovat a pak půjdu domů ve stejnou dobu jako jindy.“

To se stalo před týdnem a opatrné přátelství, které ten den vzniklo, živené dalšími důvěrnostmi, které si

dívky vyměňovaly, a přiznáními, nad kterými se svíjely smíchy, rozkvétalo a sílilo. Když teď Meredith seděla na posteli, zírала na Parkerův obrázek v sešitu s výstřížky a přemýšlela o sobotním večírku, dospěla k závěru, že zítra ve škole požádá Lisu o pomoc. Lisa měla obrovský přehled o módě a účesech. Třeba pro ni vymyslí něco, čím by dokázala Parkera okouzlit.

Když druhý den seděly venku a jedly oběd, požádala ji o radu. „Co myslíš?“ zeptala se Lisy. „Existuje kromě plastický operace něco, co bych se sebou mohla udělat, abych byla zejtra večer úplně jiná – něco, abych Parkerovi připadala starší a hezčí?“

Než Lisa odpověděla, podrobila ji dlouhé, důkladné prohlídce. „Ty brejle a rovnátka nejsou právě sexy,“ žertovala. „Sundej si brejle a postav se.“

Meredith jí vyhověla a rozmrzele čekala, než ji Lisa obejde a prozkoumá ji ze všech stran. „Nesmíš vypadat tak obyčejně,“ dospěla Lisa k závěru. „Máš skvělé oči a vlasy. Když použiješ trochu make-upu, sundáš si brejle a uděláš něco s vlasama, možná z tebe bude zejtra večer Parkříček vedle jak ta jedle.“

„Fakt si to myslíš?“ ujistila se Meredith s okouzleným úsměvem, když si na něj vzpomněla.

„Řekla jsem *možná*,“ opravila ji Lisa s nemilosrdnou upřímností. „Je starší než ty, věk je tvoje nevýhoda. Jak ti vyšel ten poslední příklad v dnešní písence?“

Během týdne, co se přátelily, si Meredith zvykla, že Lisa rychle mění téma hovoru. Jako by byla příliš bystrá, aby se dokázala v jednu chvíli soustředit pouze na jedinou věc. Meredith jí odpověděla a Lisa pronesla: „Stejně jako mně. Když má někdo takovej mozek jako my,“ zažertovala, „je jasný, že je to správně. Vědělas, že všichni v týhle pošahaný škole si myslí, že ten rollroyce patří tvému tátovi?“

„Nikdy jsem jim neřekla, že to není pravda,“ opáčila po pravdě Meredith.